

[Johan Nielsen.]

Der bliver anført i bemærkningerne til lovforslaget, at det under sagens behandling fra alle sider har været erkendt, at stillingen som vicebiskop langtfra vil kunne beslaglægge sin indehavers fulde arbejdskraft. Nu ved jeg ikke, fra hvilke sider denne erkendelse er kommet, men så vidt jeg ved, er den hverken kommet fra menighedsråd, menigheder eller præster, og efter min opfattelse er en biskops fornemste funktion, hvis jeg ellers har forstået det oldkirkelige embede ret, at han „ideligen“ skal være på rejse blandt menighederne. Tænk, hvad ville det ikke kunne betyde for færøske præster, som lever deroppe i splendid isolation, og som i måneder ikke ser andre præster end vore egne ansigter i spejlet, af og til at kunne få besøg af en dygtig vicebiskop, som kan tale med os, retlede os og hjælpe os på alle de områder, hvor en præst så ofte kommer til at føle sig ene og forladt, og som kunne prædike for vore stakkels menigheder, som år ud og år ind er tvangsindlagt til at høre den samme præst! Jeg tror, jeg taler på de fleste færøske præsters vegne, når jeg siger, at dette er vort ideal, og at dette vil kræve sin mand. Men jeg kan forstå, at det ikke kan lade sig gennemføre denne gang. Jeg vil dog gøre den højtærede minister opmærksom på problemet, så kan man eventuelt tage sagen op til fornyet overvejelse en anden gang, dog helst inden 406 år.

Hvad forholdet mellem Københavns biskop, som stadig væk bliver Færøernes biskop, og vicebiskoppen angår, må det være overmåde betryggende for vor biskop at vide, at han har en stedfortræder på Færøerne. Afstanden mellem Færøerne og Danmark er uhyre stor, og der bliver ikke gjort ret meget for at gøre den mindre. Det er sket for mig, at jeg har været nødt til at rejse fra København den første uge i december for at nå hjem til jul; hvis jeg boede i New York eller Tokio, havde jeg sikkert kunne flyve hjem lille juleaften. Det er indlysende, at med disse afstande er det begrænset, hvor megen kontakt en biskop

kan have med sin menighed. Derfor synes jeg, at man fra alle sider har grund til at være den højtærede kirkeminister taknemlig for dette lovforslag.

Personlig vil jeg udtrykke min glæde over, at den højtærede minister endnu en gang har vist sig som et så stort menneske — nogle af mine mandlige kollegaer blandt det høje tings ærede medlemmer ville måske have benyttet ordet mandfolk, men jeg foretrækker ordet menneske — at hun har kunnet løse et problem, som har været en gordisk knude i over 400 år.

Jeg tilsiger mit partis støtte til en hurtig og velvillig behandling af lovforslaget. Det skulle glæde mig overmåde meget, hvis vi i dag i det høje ting opnåede en sådan enighed, at vi undgik at sende lovforslaget i udvalg.

Johan Poulsen: Før reformationens indførelse var Færøerne et særligt bispedømme, der var underlagt ærkebispem i Trondhjem. Øernes sidste katolske og første protestantiske biskop, Jens Riber, forlod Færøerne i 1557 på grund af søøveriske overald. Efter reformationen afløstes biskopperne af superintendenter. I 1620 blev øerne lagt under Sjællands stift og har siden været et provsti, først under Sjællands, senere under Københavns stift.

Der har vel nok siden sidste århundredskifte af og til hævet sig enkelte røster, der har slået til lyd for, at Færøerne igen burde blive et selvstændigt bispedømme ligesom før reformationen. Motiverne bag et sådant ønske har formentlig dels været historisk eller kirkehistorisk betonet, dels af national, prestigemæssig karakter, og i hvert fald er det yderst tvivlsomt, om ønsket om at få oprettet et embede som vicebiskop for øerne har et flertal af kirkefolket bag sig.

Da biskop Fuglsang-Damgaards afsked som biskop over Københavns stift blev aktuel, blev der på foranledning af kirkeministeriet nedsat en kommission, den såkaldte stiftsdelingskommission, der fik